



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 146/2014
04.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Предрага Глигоријевића чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљене М.У.М., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене М.У.М., адвоката И.М. из П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву 2К бр.5/13 од 23.07.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Посл.бр. Кж1 3537/13 од 05.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене М.У.М., адвоката И.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву 2К бр.5/13 од 23.07.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Посл.бр. Кж1 3537/13 од 05.11.2013. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву 2К бр.5/13 од 23.07.2013. године, окривљена М.У.М. оглашена је кривом, као саизвршилац, заједно са окривљенима Р.Ц. и Б.С., за кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 33. Кривичног законика (КЗ) и осуђена на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 16.11.2012. године до 13.12.2012. године. Истом пресудом, према окривљеној је изречена мера безбедности одузимања предмета – 50 евра и 4.000,00 динара и обавезана је на плаћање суду паушала у износу од 10.000,00 динара и трошкова кривичног поступка, солидарно са осталим окривљенима, у износу од 35.400,00 динара и трошкова пуномоћника оштећених у износу од 163.000,00 динара, а окривљена посебно и на плаћање на име трошкова браниоца по службеној дужности износа од 162.000,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Посл.бр.Кж1 3537/13 од 05.11.2013. године, одбио је као неосновану, између осталих, жалбу браниоца окривљене М.У.М. и пресуду Вишег суда у Панчеву 2К бр.5/13 од 23.07.2013. године, у целисти потврдио.

Бранилац окривљене М.У.М., адвокат И.М., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП и члана 438. став 2. тач.1. и 3. ЗКП и због повреде кривичног закона на штету окривљене учињене погрешном применом закона на чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, а без предлога у погледу одлуке Врховног касационог суда о захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене М.У.М., адвоката И.М., је неоснован.

Неосновано бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости, истиче да је првостепени суд, заснивајући првостепену пресуду на исказима окривљене датим у полицији и пред истражним судијом који су прибављени на незаконит начин, повредом одредбе члана 69. став 1. тада важећег ЗКП (јер су окривљени М.У.М. и Б.С., чији су искази у супротности, имали заједничког браниоца), учинио битну повреду одредаба кривичног поступка у смислу члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и да је исту повреду поступка учинио и другостепени суд у жалбеном поступку тиме што је потврдио првостепену пресуду.

Одредбом члана 69. став 1. Законика о кривичном поступку („Сл. лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02 и „Сл. гласник РС“, број 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП), који је био на снази у време саслушања окривљене М.У.М. у полицији и пред истражним судијом и према којем се, сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, оцењује законитост тада предузетих радњи, прописано је да више окривљених могу имати заједничког браниоца само ако то није у супротности са интересима њихове одбране.

У конкретном случају, како се тачно наводи и у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене М.У.М., приликом давања исказа, односно одбране окривљене пред овлашћеним службеним лицем ПУ Панчево (записник Ку.2615/12 од 16.11.2012. године), и пред истражним судијом Вишег суда у Панчеву (записник Ки.бр.112/12 од 17.11.2012. године), изабрани бранилац окривљене био је адв. М.П. који је истовремено и бранилац окр. Б.С., а који је након подизања оптужнице, поднеском од 23.01.2013. године, обавестио суд да не може бранити обоје окривљених јер су њихове одбране у колизији и да се одриче одбране окр. М.У.М., након чега је окривљеној од стране суда постављен бранилац по службеној дужности, адв. И.М.

Међутим, у одбрани коју је изнела на главном претресу, након што јој је постављен други бранилац, окр. М.У.М. је изјавила да не признаје кривично дело које јој је оптужницом стављено на терет и да у целости остаје код одбрана датих

у полицији и у истражном поступку (када је такође негирала извршење дела), при том не мењајући и не оповргавајући било коју од чињеница које је износила у тим исказима. Дакле, окривљена се бранила потпуно истоветно као и када је имала заједничког браниоца са окр. Б.С., из чега произилази да околност заједничког браниоца очигледно није утицала на квалитет и садржај тада изнете одбране окривљене, а самим тим ни на погоршање кривичноправног положаја окривљене у вези са оценом њене одбране од стране суда.

Стога, по налажењу Врховног касационог суда у конкретном случају није повређена одредба члана 69. став 1. раније важећег ЗКП, и није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Као основ подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљене истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, која се, према наводима захтева, огледа у неразумљивости изреке првостепене пресуде у којој нису назначене чињенице и околности које чине обележја кривичног дела у питању и оне од којих зависи примена Кривичног законика, а тичу се објективних (учешћа у радњи извршења дела) и субјективних елемената (свест о заједничком деловању – заједнички умишљај) из законског описа института саизвршилаштва из члана 33. КЗ.

Надаље, као основ подношења захтева за заштиту законитости, а у вези са напред поменутих исказима окривљене датим у полицији и пред истражним судијом, бранилац окривљене истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП, наводећи да првостепени и другостепени суд нису применили одредбе кривичног поступка (члан 337. став 3. раније важећег ЗКП), сходно којима је требало издвојити из списка наведене исказе окривљене као незаконите доказе који се не могу користити у поступку.

Такође, бранилац окривљене у захтеву истиче повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, наводећи да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити јер су погрешно примењене одредбе института о саизвршилаштву. При том, указује на разлоге изнете у захтеву који се односе на институт саизвршилаштва, а ти разлози, осим у делу који се односи на неразумљивост изреке о чему је напред било речи, састоје се у тврдњи да суд не утврђује у чему се састоји свест окривљене о сарадњи и заједничком деловању у извршењу дела, односно не утврђује постојање заједничког умишљаја и претходног договора окривљених да изврше кривично дело у питању, чиме се у суштини оспорава правилност и потпуност чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди.

Међутим, битне повреде одредаба кривичног поступка на које се указује предњим наводима захтева за заштиту законитости и недостаци у утврђеном чињеничном стању, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, нису предвиђене као дозвољени законски разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене М.У.М. у наведеном делу, недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 490. и члана 491. став 1. ЗКП, у односу на одбијајући

део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар,
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.